

EKONOMSKA ŠOLA NOVO MESTO

EKONOM LON'C

2018

KAZALO

UVOD	3
CANKARJEVA DELA – OGLEDALO MOJE DUŠE	4
HLAPCI DANAŠNJEGA ČASA	4
SMO SLOVENCİ ŠE VEDNO HLAPČEVSKI NAROD	6
SMO SLOVENCİ SE VEDNO HLAPCI	8
SLOVENSKI NAROD IN HLAPČEVANJE	9
HLAPCI SODOBNEGA ČASA	11
SKODELICA KAVE	14
TEK ZA MATURANTSKIM AVTOBUSOM	15
KOSTANJ POSEBNE SORTE	16
VESELA DOMOVINA POZDRAVLJENA IZ VESELEGA SRCA	18
VESELA DOMOVINA	18
KDO JE DANES BOGAT	19
OCENA PREDSTAVE	20
KRIŽANKA	21
PROJEKT ZA NAS NI MEJA	22
DELAVNICE	22
PODJETNIŠTVO	24
GIBANJE JE ŽIVLJENJE	25
RAGOV LOG	26
JOGA	27
PONOSNI NA SLOVENŠČINO	28
USTVARJAMO MANDALE	29
IZDELOVANJE MOZAIKOV	30
ZGODBORIS	31
FRANCOŠČINA	32
ŠPANŠČINA	33
SALZBURG	34
GRADEC	35

EKONOMSKA ŠOLA NOVO MESTO

Šola je kraj, kjer dobivamo novo znanje, napotke in izkušnje za življenje ..., a mnogi si jo bomo bolj kot po tem zapomnili po naših prijateljih, po občutkih pripadnosti, zvestobe in ljubezni.

Prav za pripadnost pa smo posebno mladi pripravljene veliko narediti. Spremeniti stil oblačenja, zanimanje, okus za glasbo ..., pripravljene smo se odreči svojim posebnostim, ravno temu, kar nas zaznamuje in določa. Zaradi tega smo morda kdaj nesprejeti, a gotovo je bolje slediti svojemu srcu, kot pa se odreči svojim sanjam zaradi neodobravanja okolice.

Z nesprejemanjem zaradi drugačnosti so se soočali tudi mnogi slovenski pisatelji in pesniki. Pri premagovanju odtujenosti od družbe jim je pomagala prav njihova posebnost – umetnost. Naredila jih je posebne in nesmrtno.

S podobnimi občutki nerazumevanja in nesprejemanja se je verjetno soočal tudi pisatelj, ki je pomembno vplival na naš jezik, našo književnost in našo kulturo. Ivan Cankar je bil zaradi svojega prepričanja, misli in prizadevanj mnogokrat napaden in zavržen, vse, za kar si je prizadeval, pa je bilo iz hlapcev narediti ljudi. Svobodne in pokončne. Kljub vsem težavam na svoji literarni in življenjski poti je počel to, v čemer je užival in bil v tem tudi dober.

Tudi na naši šoli nas spodbujajo, da razvijamo svoje talente in sposobnosti. Vsi skupaj smo celota, a vsak izmed nas predstavlja unikatno in nenadomestljivo del le-te.

Stoletnico Cankarjeve smrti smo na šoli obeležili z natečajem *Cankarjeva dela – ogledalo moje duše*. Ustvarjali smo likovne, literarne in fotografske izdelke. Nekatere izmed njih najdete tudi v tem glasilu.

V projektu Za nas ni meja, v katerem sodelujemo vsi dijaki, pa nismo le razvijali svojih talentov, temveč smo se učili tudi strpnosti in sprejemanja različnih mnenj. Tudi v prihodnosti bodo naše geslo Cankarjeve misli: »Srečna je pot, če je ljubezen vodnik ... Treba je samo prijazne besede in prijaznega pogleda in ozdravljena je vsaka bolezen in vsaka žalost je pri kraju.«

Dijaki smo se lahko prijavili na delavnice, povezane z umetnostjo, novimi jeziki, tujimi turami, programiranjem itd. Prav vsak je lahko našel dejavnost, ki ga zanima, in tako preživel dva zanimiva, malo drugačna dneva. Nekaj misli in utrinkov najdete na zadnjih straneh glasila.

Maruša Brezar, Klavdija Gregorčič, Katja Udovč, 3. a

HLAPCI DANAŠNJEGA ČASA

**Ivan Cankar je v svoji drami Hlapci med drugim zapisal:
»Pokazali ste mi, kaj je moj posel – iz hlapcev napraviti ljudi;
pa če le enemu odvežem roke in pamet, bo dovolj plačila.«**

Ljudje se že skoraj ves čas našega obstoja delimo na različne družbene sloje, na manj- in večvredne, na tiste, ki jim je dovoljeno vse, in tiste, ki jim ni dovoljeno nič – na hlapce in gospodarje. Včasih je bilo točno določeno, kdo so hlapci in kdo gospodarji. Vsak se je zavedal, kakšna je njegova vloga v življenju.

Danes, v demokraciji, pa to ni čisto tako. Pravijo nam, da smo vsi enakovredni, svobodni, da imamo vsi enake pravice in še mnogo drugega. Če bi bilo vse to res, bi bil svet boljši in ljudje srečnejši. Vendar žal ni. Tudi danes smo ljudje razdeljeni na hlapce in gospodarje. Če dobro pogledamo, lahko to opazimo na skoraj vsakem koraku. Je pa res, da so današnji gospodarji že tako spretni, da večina hlapcev sploh ne opazi, da so hlapci, če pa že opazijo, pa se ne upajo upreti ali pa so prepričani, da ne morejo ničesar spremeniti. Današnji hlapci imajo toliko dela, da ne morejo niti normalno zadihati, kaj šele, da bi razmišljali o tem, da so nekomu podrejeni in da mogoče ni vse, kar slišijo, res.

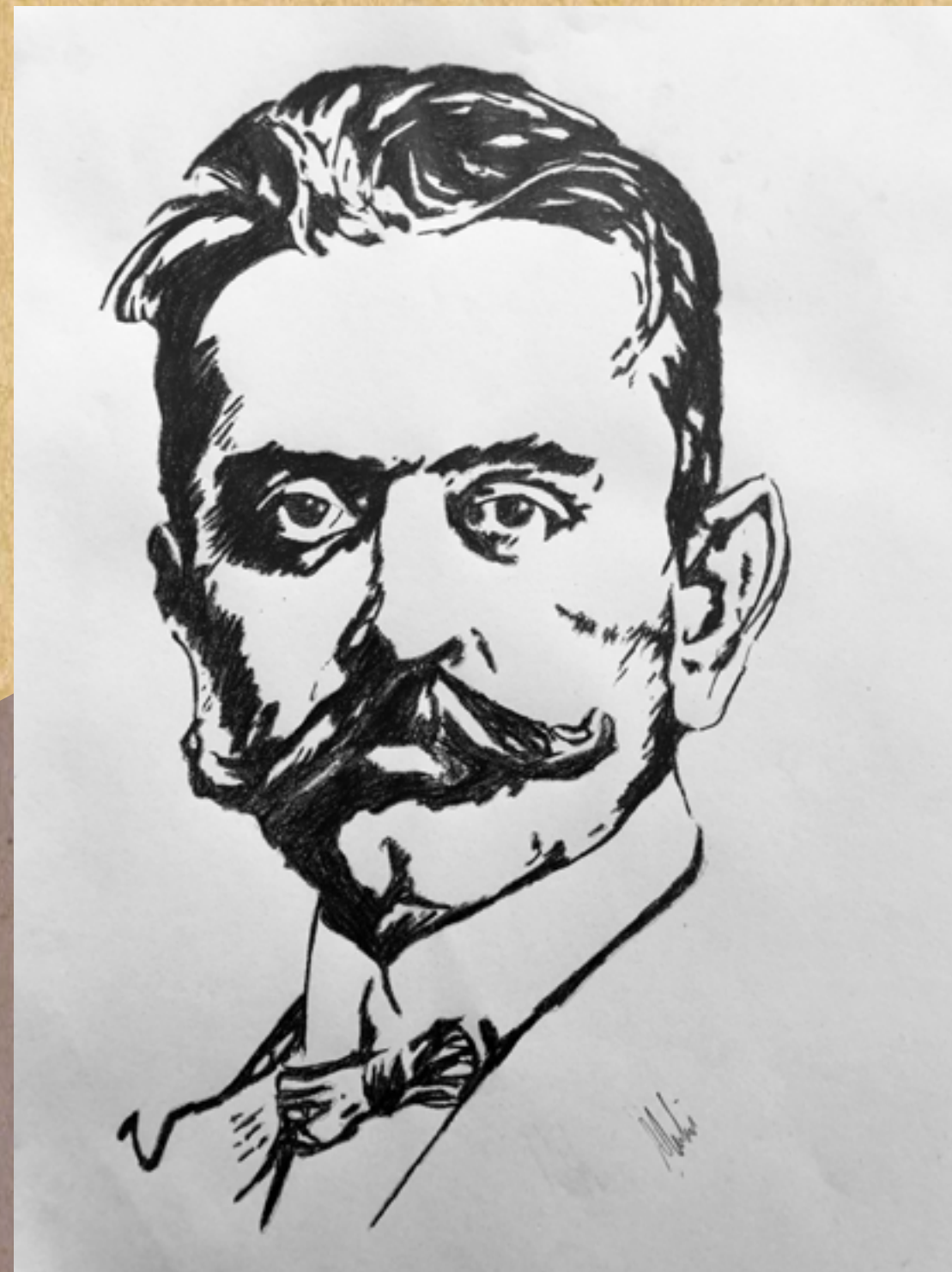
Tu pa tam se še najde kdo, ki ni hlapec, ampak človek. Človek, ki si upa povedati svoje mnenje in se upa upreti temu zablojenemu sistemu, polnemu lažnivih obljub za boljši jutri. Vendar je teh ljudi malo in pogosto se zgodi, da jih hlapci ne podprejo, čeprav vejo, da imajo prav in se želijo boriti za lepšo prihodnost, ki bo lepša za vse, ne le za gospodarje.

Cankar je vedel, da je ljudi potrebno izobraziti. Vedel je, da je lahko človek le tisti, ki je razgledan, ki ima neko širino in kritičen pogled na svet.

Vendar pa take izobrazbe ne dobimo v šoli. Šolski sistem je v osnovi narejen tako, da iz ljudi naredi hlapce in ne obratno, kot bi bilo prav. **Kdor želi biti človek, mora širino najti sam.**

Tako kot Cankar želim tudi jaz najti način, da hlapce spremenim v ljudi, saj verjamem, da je to mogoče. Res pa je, da se nobena sprememba ne zgodi kar čez noč in da je za to potreben čas, posebno če gre za nekaj tako velikega. Zavedam se, da bo za to potrebnega veliko truda, poguma in upanja, vendar sem prepričana, da nam bo s skupnimi močmi uspelo. Ko bom našla dovolj podobno mislečih in pogumnih ljudi, ki razmišljajo s svojo glavo in niso hlapci današnjega časa, bomo skupaj našli način, kako hlapce spremeniti v ljudi. In takrat se bo zgodilo to, kar je zapisal Cankar v Beli krizantemi: »Kadar napoči tisti dan, bo prerojeni narod pobral iz blata pohojeno ubogo krizantemo, očistil jo bo ter jo shranil s hvaležnim spoštovanjem, za spomin na grenko - lepo preteklost. « Hlapci bodo spoznali resnico, začeli bodo gledati na svet bolj kritično in razmišljali bodo s svojo glavo. Imeli bodo upanje za boljši svet in zavedali se bodo svoje moči, moči vsakega posameznika in moči nepremagljive množice. V njih se bo prebudila strast do življenja. Upali si bodo sanjati o lepšem svetu in dobili bodo moč, da ga ustvarijo. Imeli bodo dovolj poguma, da se uprejo svojim gospodarjem. Njihove sladke zlagane besede jih ne bojo več prepričale, saj bodo imeli znanje, pogum in sanje. Hlapci se bodo uprli gospodarjem za boljšo, lepšo in pravičnejšo prihodnost. In takrat bodo hlapci postali ljudje.

Lejla Majkić, 2. a

Denis Mervar, 2. c

Prav vsi narodi so v svoji zgodovini prestali mnoge preizkušnje, ponižanja in poraze, pa vendar tudi kakšen podvig. Vsakemu narodu je to pustilo nek pečat – tudi v obliki lastnosti. Nas – Slovencev – se je prijel vzdevek hlapci, vendar ali je še danes tako? Cankar je v svoji drami to temo prikazal skozi Jermana, ki je edini sledil svoji volji in se ni le brezglavo podrejal ostalim. V to je želel prepričati tudi ostale, vendar brez uspeha. Ostali so po volitvah kaj hitro spremenili svoje prepričanje in vrednote ter kot plahe ovčice začeli v številčni čredi prestopati na stranklerikalcev. Prav v tem se kaže hlapčevstvo. Slovenci smo bili odvisni od drugih vse do konca 20. stoletja. Skozi celotno zgodovino nas je vodil nek tuj voditelj in sčasoma nam je hlapčevstvo zlezlo pod kožo in tako postalo del nas. Vselej smo znali upogniti koleno, vseeno pa smo se nekajkrat tudi uprli (s kmečkimi in drugimi upori). Čeprav smo se osamosvojili in imamo danes svojo državo, se še dandanes kdaj pokažemo kot hlapci. Predvsem se množica podreja namišljenim idealom, »voditeljem«, nadrejenim in medijem. Smo družba, ki včasih stvari jemlje preveč resno in načrtno. Doseči želimo cilje, ker mislimo, da nas bodo spremenili in bomo z njimi bližje idealom, ki jih vidimo v medijih, in si tako pridobili ugled v družbi. Vendar roko na srce, mnogokrat je to nepomembno. Kljub trudu bomo še vedno eden izmed mnogih. Lastnosti hlapčevstva pa se kažejo tudi v povsem vsakdanjem svetu, kot je na primer služba. Ker je ta v današnjem času glavni vir preživetja družin, je še toliko pomembnejša. Da službe ne bi izgubili, želimo svojim nadrejenim čim bolj ustreči in tako zaščititi svoj položaj. Zavedamo se, da se lahko situacija v nasprotnem primeru spremeni, zato mnogokrat niti nimamo izbire. Mislim, da je naš problem vdanost v usodo. Premalo je takih, ki si želijo nekaj spremeniti – na bolje – in takih, ki bi si sami želeli krojiti svojo usodo z dejanji, ki bi bila pogumna in drzna.

Katja Udovč, 3. a

To vprašanje nam še vedno roji po glavi. Včasih se nam res zdi, kot da nismo nič drugega kot hlapci. In zakaj se nam to zdi? V zgodovini smo imeli pred letom 1991 samo enkrat svojo državo, in to je bila Karantanija leta 622. Vseh 1300 let vmes pa smo bili pod tujo oblastjo. Bili smo kmečki narod, vedno podrejeni drugemu, večjemu narodu. Bili smo pridni in ubogljivi in očitno se nas to še vedno drži. Še vedno delamo tako, kot drugi hočejo. Če ne gre že ravno za drugo državo, pa to počnemo kar znotraj svoje. Na nek način se nam hlapčevanje pretaka po naših žilah. Živimo v upanju, da nam bodo drugi narodi pomagali. Morali bi delati sami, po svoji pameti in si sami krojiti usodo, saj konec koncev bodo naše odločitve vplivale na našo prihodnost in na naše potomce.

Že Cankar je v svojem delu Hlapci zapisal “Za hlapce rojeni, za hlapce vzgojeni!” Na žalost to še danes drži. Kljub temu se dandanes vse več ljudi spremeni iz ovčke v volka in se upira hlapčevanju. Čas je, da kot celotna država stopimo skupaj in pokažemo ostalim, da nismo ovčke, s katerimi lahko manipulirajo, temveč da smo volkovi, ki se znajo postaviti zase in napisati svojo usodo.

Anja Kučec, 3. a

SMO SLOVENCİ ŠE VEDNO HLAPCI?

Ta misel nas še dandanes preganja. Ali to res drži, kot je prikazal že Ivan Cankar v drami Hlapci? Problem hlapčevanja so torej opazili že takrat. Kako ga razvozlati sedaj?

Sprašujem se, kako je lažje živeti. Tako, da živiš mirno in se strinjaš z vsem enako kot drugi, vendar te preganja podzavest, ker veš, da ni pravilno? Ali si vedno na slabem glasu in izstopaš, ker si upaš povedati svoje mnenje in ga tudi zagovarjati? Kje je meja, da ne postanemo hlapci, a tudi ne izstopamo tako radikalno?

Menim, da se je danes svet že zelo razvil in se novice hitro širijo. Zato svojega mnenja praktično ne moremo več skriti. Težko prepoznamo prave prijatelje, ki bi nas lahko podpirali pri odločitvah in bi zanje vedeli, da nam stojijo ob strani, če se odločimo za drugačno pot kot večina.

Mislim, da bo to večni problem naše družbe, saj se nočemo nobenemu zameriti in tako skrivamo svoje mnenje. Tisti pa, ki si ga upajo povedati, so drugače obravnavani s strani teh, ki si ne upajo. Podpiram pa, da si upamo povedati, kaj si smislimo, pa tudi, če moramo za to malo potrpeti.

Laura Hančič, 3. a

V Cankarjevi drami Hlapci je prikazano hlapčevanje Slovencev. Prikazani so ljudje, ki slepo sledijo oblasti, četudi ta ravna narobe. Oblast je v tistem času preganjala naprednjake in izkoriščala »hlapce«. Če si za vzor vzamemo tipičnega Slovenca, kakršnega predstavi Cankar v svoji drami, hitro ugotovimo, da je imel prav. Že če pogledamo zgodovino Slovencev, vidimo, da smo bili vedno nekomu podrejeni oz. hlapci, kar le še bolj potrjuje Cankarjevo trditev.

Malo je ljudi, ki so pripravljeni stopiti iz okvirjev, v katere nas postavijo vodilni v državi. Morda smo se res osamosvojili izpod drugih držav, ampak ali si res krojimo lastno usodo? Res je, da nas ne vodi tujec, a še vedno je videti, da se Slovenci počutimo izgubljene brez tuje nadvlade.

Tako moramo zaključiti, da smo Slovenci resnično za hlapce rojeni, za hlapce vzgojeni, če ne štejemo redkih izjem.

Matic Balant, 3. a

SLOVENSKI NAROD IN HLAPČEVANJE

K pisanju me je spodbudila drama Hlapci, ki jo je napisal Ivan Cankar. Delo se mi zdi še danes precej aktualno. Menim, da bi se več ljudi lahko držalo sporočila, ki ga je Cankar želel povedati s to dramo. To pa ne velja samo za slovenski narod, temveč tudi za vse ostale.

Ivan Cankar je v delu Hlapci kot prvi med slovenskimi književnimi ustvarjalci prikazal ne le socialno bedo najrevnejšega sloja, temveč tudi moralno revščino. Prikazuje dogajanje po preobratu na volitvah leta 1907, ko so prvič lahko volili tudi revnejši Slovenci in ko je zmagala klerikalna stranka. Po zmagi so se ljudje tej stranki začeli množično priključevati, saj so v pridružitvi videli materialne koristi zase in za svoje družine. Da ne bi bili izločeni iz družbe, so se obrnili proti svobodomiselnosti in naprednim liberalnim idejam.

Cankar prikaže, da ljudje niso razmišljali s svojo glavo, temveč poslušali in ubogali, kar jim je bilo naročeno. Mislili so, da se jim ne more bolje goditi, kot se jim, zato se preprosto niso upirali, ampak so bili zvesti klerikalcem. Edina svobodomiselna oseba je Jerman, ki ne drži z nobeno stranko. Ljudi želi le prepričati, da ne bi vsega verjeli in da bi razmišljali s svojo glavo. Vedno je zvest sam sebi in se upira župniku in njegovim hlapcem.

Podobno situacijo bi lahko opisali tudi v današnji družbi. Mnogi državljani se pritožujejo in ne podpirajo slovenske politike, vendar redko kdo stori kaj, da bi se situacija izboljšala. Veliko jih meni, da noben ustrezen politik ne kandidira na volitvah, zato se jih preprosto ne udeležijo. Vdajo se v usodo, kot da se jih to ne tiče. Seveda pa imamo tudi posameznike, ki se kot Jerman borijo za svoje prepričanje. Organizirajo stavke in se skupaj borijo za svoje pravice. Velikokrat jim uspe in dosežejo višje plače ...

Mnogo pa so v sodobni družbi krivi tudi mediji, saj nam vsak dan vsiljujejo informacije, katerim slepo verjamemo. Na nas vplivajo negativno, saj nam nekako vsiljujejo svoje mnenje in prepričanje. Tako si sploh ne izoblikujemo lastnega mnenja in ne razmišljamo s svojo glavo.

Potrebno bi bilo, da ljudje stopimo skupaj in se upremo vodilnim v državi. Pomembno je, da se borimo za svoje pravice. Misliti moramo s svojo glavo in delati, kar bo najboljše za vse. Menim, da to ne drži le za Slovence, temveč za vse narode po svetu. V drami se je Jerman na koncu vdal in prosil odpuščanja. Kaj pa bo tokrat v Sloveniji, bomo še videli. Koliko hlapcev je pravzaprav še med nami?

Tjaša Grabrijan, 3. a

HLAPCI SODOBNEGA ČASA

UVOD

21. stoletje je popolnoma drugačno obdobje človeškega evolucije, spreminja se narava, spreminjajo se pravice, spreminjamo se mi ljudje. Če vprašaš starejše, bolj življenjsko izkušena bitja tega planeta, ti bodo s težkim srcem priznali, da postajamo hlapci sodobnega časa. Več kot je miru, je vojn, več kot je medsebojnega sodelovanja, je tekmovanja in vse več ljudi je odvisno od lepotnih idealov, drog, tehnologije ... Kar pa je zame najhuje, ljudje pozabljamo na svoj glas in lastno mišljenje. Prav o tem pa govori moja drama Hlapci sodobnega časa.

V drami bomo spoznali dve prijateljici - Lucijo in Victorio. Obe se soočata s svojo težavo. Vas zanima, kakšne težave imata dekleti in kako se bo zgodba rešila? Če je vaš odgovor pritrdilen in če ste vsaj toliko radovedni kot jaz, potem bi bila vesela, da skupaj z mano raziščete svet sodobnih hlapcev.

VICTORIA /GLAS/): Dekle z veliko cilji, toda družba jo prav zaradi tega zasmehuje in zadržuje v ozadju.

LUCIJA (#UJETAVSVOJEMTELESU#): Dekle prihaja iz revne družine, živi z mamo. Ker mama nima denarja za šolanje, Lucija vsakodnevno dela kot čistilka na železniški postaji. Preostali čas pa posveti računalniškim igriceam.

1. PRIZOR

PODAJMIROKO.COM je anonimna spletna stran za vse tiste, ki se soočajo s slabo samopodobo. Ustvarjena je bila zato, da si ljudje v stiskah lahko pomagajo, si stojijo ob strani in navezujejo prijateljstva. Tako sta se prek spleta spoznali Lucija in Victoria.

Uporabniki te strani za svoje uporabniško ime ne smejo napisati svojega pravega imena, ampak npr. #UJETAVSVOJEMTELESU#, %BOLEČINA% ...

Dekleti se vsak dan pogovarjata v zasebni klepetalnici in ugotavljata, kako svet narediti lepši.

1a. PRIZOR – ZASEBNA KLEPETALNCA

ČAS SKUPNEGA PISANJA: 20 dni

/GLAS/: Ojla! Pogrešala sem te!! Kako si preživela dan?

#UJETAVSVOJEMTELESU#: Hi Glas! Ne počutim se dobro, danes sem obiskala zdravnika, tako kot sem ti obljubila ...

/GLAS/: Kaj so ugotovili, je vse OK s tabo?

Tim Gril, 1. a

Lana Bajc, 1. a

Živa Dvornik, 4. d

#UJETAVSVOJEMTELESU#: Oh ja. Vsaj, če bi bilo tako. Pa žal ni ... Imam pljučnega raka.

Bolezen hitro napreduje. Mami še nisem povedala.

/GLAS/: Ujeta, tako žalostna sem. Ne predaj se tako hitro, saj imaš še celo življenje pred sabo ... Zakaj ravno ti? Rada te imam, vedno te bom imela. Mame pa ne pusti čakati, vedeti mora.

#UJETAVSVOJEMTELESU#: Saj ji bom povedala, toda šele, ko bo čas. Zdaj delam 5 ur na železniški postaji, popoldne lupim krompir in zelenjavo v bližnji gostilni, samo zato, da lahko na mesec dobim 300 EUR in da z mami preživiva mesec. Ne morem si privoščiti, da bi en dan manjkala na delu. Preprosto, ne morem. Povej mi raje kaj o sebi. Kako si?

/GLAS/: Bolečina, vedno ti bom v oporo, ne glede na vse. Rada te mam! Toda mami moraš povedati o bolezni. Vedeti mora. Veš, tudi jaz nisem ravno najbolje, kljub temu da sem danes dobila dve petki, eno pri matematiki, drugo pa pri slovenščini. Vsi me zaničujejo, ne vem, zakaj so takšni do mene. Želim imeti takšno pravo prijateljico, ki jo lahko objamem. Prosim, ne zameri mi zaradi tega, zame si vseeno najboljša. Toda, rada bi nekoga objela. Manjka mi topel, ljubeč objem. Ti imaš vsaj mater, ki ji lahko zaupaš stvari. Jaz pa nimam nikogar. Zato te prosim Ujeta, da svoji materi poveš, kaj se dogaja s tvojim telesom. Prosim, ne zapravi si te možnosti.

#UJETAVSVOJEMTELESU#: Prav imaš Glas! Dovolj imam te bolečine, ne morem živeti tako. To sploh ni življenje.. Rada bi vedela tvoje pravo ime, ampak žal pravila strani PODAJMIROKO.COM tega ne dovoljujejo. Nočem več bolečine zadrževati zase. Danes bom povedala mami. Želim, da o meni in moji bolezni izve cel svet.

BTW: Moje ime je Lucija Podrepnik.

/GLAS/: Kakšna izpoved Lucija. Spoštujem tvoje mnenje. Mislim, da sem zdaj na vrsti jaz. Tudi jaz moram iztrgati bolečino iz sebe.

LUCIJA: Glas, kje si zdaj. Pišeš že 30 min. To pa bo izpoved.

LUCIJA: Se opravičujem za mojo reakcijo. Vem, da ti je težko. Vzemi si čas in daj to hudičevo bolečino ven.

/GLAS/: Veš Lucija, jaz ne poznam nadjudi. Zame so vsi enaki, ni važno, ali si on, ona ali ono. Vsak je unikat svoje vrste. Zato ne razumem, zakaj se podrejam drugim. Ali je res tako težko biti jaz, ena sama oseba? Ali res nekateri morajo povezovati v klane in postati kloni določenega diktatorja?

Veš njihov sistem je utopija, ki pa žal z vsakim dnem "meni" postaja realnost.

Ne razumem, nam narava ni res dala te lastnosti, ali pa sem samo jaz tista, ki je pohabljen, črna ovca te evolucije... Mar sem res "čudna", če mislim drugače kot oni. Včasih se vprašam, če me je Bog poslal na napačen planet in dejansko res ne pašem sem. V življenju sem imela že toliko ovir, vzponov in padcev, da so mogoče prav oni tisti, ki so me kar pošteno pritrdili na realna tla. Res je, da sem včasih sebična in pesimistična, toda to sem jaz Victoria Pogum.

LUCIJA: Jokam ... Upam, da se zdaj počutiš boljše. «#Želim si, da vsem pokažeš in dokažeš kdo si in kaj si sposobna. Postavi se zase, kdo se bo, če ne ti. Škoda bi bilo zanemariti tvoj talent in tvoj dobrosrčnost. Razmisli o tem! Lahko noč, se slišiva jutri.#»

2. PRIZOR

ČAS SKUPNEGA PISANJA: 25 dni

VICTORIA: Lucija, kje si? Že 5 dni ti pišem, ti pa nič. V šoli sem se končno postavila zase, tudi profesorici sem zaupala svojo težavo. Boljše se počutim.

Btw: Od zdaj naprej sledim le še svojim sanjam.

VICTORIA: Lucija, prosim napiši kaj!

4. PRIZOR

ČAS SKUPNEGA PISANJA: 27 dni

VICTORIA: Lucija, kje si?

LUCIJA: Živijo Victoria! Moje ime je Majda, sem Lucijina mama. S težkim srcem ti sporočam, da me je pred sedmimi dnevi Lucija za vedno zapustila. Zdaj nas opazuje, kot angelček iz neba. Prosila me je, da ti novico sporočim in ti povem, da te bo imela vedno rada, ne glede na to, kje bo! Vesela sem, da sta si vedno stali ob strani. Če si me boš želela kdaj spoznati, sem ti vedno na voljo.

Tel. št. : 465 839 827

ZAKLJUČEK

Victoria, se je odločila, da bo poklicala Majdo. Dogovorili sta se, da se čez 3 dni dobita v kavarni na mostu. Njuni bolečini sta se združili ... Odločili sta se, da bosta postali družina. Vicotria je dobila mamo, ki si jo je tako silno želela, Majda pa hčerko.

Sedaj je Lucija uspešna, samozavestna psihologinja in lastnica organizacije Lucija, ki skrbi za boljšo samopodobo ljudi in spodbuja ljudi, da se ne sramujejo duše, ki jo vidijo v ogledalu.

«MISLI S SVOJO GLAVO, NE POSTANI HLAPEC SODOBNEGA ČASA!«

Sara Cajnar, 2. b

SKODELICA KAVE

Vsi dobro poznamo Cankarjevo črtico z naslovom Skodelica kave, v kateri se pisatelj znese nad svojo materjo, ker mu ta željene skodelice kave ne prinese takoj, ko se mu je zahoče. S tem odzivom, poleg tega da prizadene mater, v črtico vnese tudi glavno temo besedila, svoj odnos z materjo. V trenutku zavrnitve skodelice, ki si jo je mati le s težavo priborila, Cankar pokaže, da je kljub temu da je na svojo mater zelo navezan, saj ga je ta celo življenje praktično vzgajala sama, v določenem trenutku šibkosti pripravljen pozabiti na vse dobre stvari, ki mu jih je mati skozi njegovo celotno življenje nudila, četudi je bila samo preprosta, revna ženska. Cankarjev nesramen odziv pa še zdaleč ni osamljen primer. Žal za takšno obnašanje otrok do staršev zlahka najdemo vzporednice tudi v današnji sodobni družbi. Še danes mladi namreč pogosto pozabimo, čemu vsemu se morajo naši starši odreči ter kaj vse nam dan za dnem nudijo, da lahko mi brezskrbno uživamo svoje življenje. Dejstvo, da naše potrebe in želje vsakodnevno postavljajo pred svoje lastne, nas večina jemlje za samoumevno. Ravno zaradi tega pa se nam pri pogovoru z njimi velikokrat zgodi, da rečemo kaj, s čimer jih prizadenemo, kot je to v črtici storil Cankar, česar se na žalost ponavadi zavemo šele kasneje, ko izrečenih besed več ne moremo vzeti nazaj. Ker pa smo mladi dandanes tako zatopljeni v svoje lastne težave, enostavno ne pomislimo na to, da bi naši starši za nas odšli na konec sveta, zgolj zato, da bi nas osrečili, čeprav je to tako rekoč nemogoče.

Nina Rozman, 2. a

TEK ZA MATURANTSKIM AVTOBUSOM

Brrrr, se sliši zvok budilke. Joj, pa ne že spet, spet je treba vstati. Vsa zmedena od dokaj prekratkega spanca primem v roko budilko in jo potisnem pod vzglavnik in si rečem: »Samo še pet minut spanca«. Obrnem se na drugo stran in zaspim. Nekaj sem sanjala in moj sanje je prekinilo močno trkanje na moja sobna vrata. Pred vrati je stala sošolka, ki je bila natovorjena z velikim kovčkom in tudi velikim nahrbtnikom. Panično sem jo pogledala in ji rekla: »Pritečem za vami.«

Urno skočim v kopalnico, se hitro umijem, uredim pričesko, se naličim in oblečem. V kovček dobesečno »zbašem« vsa oblačila in obutev. Tečem po stopnicah do hotelske restavracije, kjer si postrežem zajtrk. Le nekaj metrov od sebe zagledam sošolko, ki sama zajtrkuje. Vzamem svoj krožnik in si ji pridružim pri mizi. Beseda je stekla o včerajšnji nočni zabavi, ki se je zavlekla do jutranjih ur. Tako sva obujali spomine in se smejali, da sva pozabili, koliko je ura. Vstali od mize, tekli vsaka po svoj kovček in se odpravili na zbirno mesto pred hotelom v Monacu. Na najino začudenje ni bilo nobenega iz naše družčine. Iz torbice sem vzela telefon, poklicala sošolko Evo, ki mi je rekla, da so se odpeljali. Vprašala sem jo, v katero smer so krenili, oziroma kje se nahajajo. Postavili sva se ob rob ceste in pričeli štopati. Prvi je peljal mimo z veliko hitrostjo, drugi naju ni sploh opazil, tretji je ustavil in tudi odpeljal. Ni nama bilo jasno, kaj se dogaja. Sošolko sem pogledala v nasmejan obraz in opazila sem, da ima maskaro vso razmazano, kar je bilo verjetno posledica smejanja v restavraciji. Bila je kot pustna šema. Popolnoma mi je bilo jasno, zakaj nama nobeden ni vstavil. Odpravili sva se do postaje, kjer so bila parkirana taxi vozila. Izbrali sva si rdečega mercedesa. Vozniku sva povedali lokacijo, kam naju naj pelje. Čez nekaj časa sva na cesti opazili naš avtobus. Taksist ga je prehitel, počasi ustavljal in prižgal vse štiri smerokaze. Avtobus je vstavil in vsa naša družčina se je veselo smejala. Taksistu sva plačali za vožnjo in se s prtljago spravili v avtobus. Poželi sva velik aplavz in še več smeha.

Čez nekaj kilometrov smo se ustavili v znamenitem kraju, kjer smo si ogledali vse zanimivosti, proti večeru smo svojo pot nadaljevali proti Španiji.

Megi Pintarič, 3. b

KOSTANJ POSEBNE SORTE

Tako kot v Cankarjevi črtici Kostanj posebne sorte imamo tudi v današnji družbi ljudi, ki se razlikujejo od ostalih. Tukaj predvsem mislim na tiste, ki so se rodili s kakšno boleznijo, sindromom, ali pa so zaradi poškodb postali hromi oz. niso sposobni funkcionirati samostojno ter potrebujejo pomoč drugih.

V kraju, kjer živim, je takih otrok oz. ljudi kar veliko, saj je poleg osnovne šole tudi šola za otroke s posebnimi potrebami. Spomnim se dne, ko je naš razred sodeloval z enim izmed razredov iz »sosednje šole«. Sošolci so bili malo norčavi in niso bili resni, videlo se je tudi, da so delali razlike med nami in njimi. Jaz nikoli nisem in ne bom delala razlik med sabo in njimi, ker smo vsi enaki in imamo pravico biti enako obravnavani, le da oni oz. oni rabijo večjo naklonjenost, pomoč kot jaz oz. drugi.

S tem, da je človek drugačen, poseben, ni nič narobe. Poznam primer fanta, ki se je rodil popolnoma zdrav. Z njim je bilo vse v redu, dokler se ni spomnil, tako kot večina fantov v tej fazi, da bi imel motor. Seveda so mu starši to omogočili, a se mu je kmalu za tem zgodila prometna nesreča. Fant je pri svojih petnajstih letih ostal brez ene noge. Njegovo življenje se je postavilo na glavo, mislil je zelo pesimistično, hkrati pa je tudi izgubljal voljo do življenja, saj je mislil, da se sedaj ne bo mogel ukvarjati s športom. Zdravniki in starši so naredili vse, da bi mu dopovedali, da ima še vedno veliko možnosti ob uporabi proteze. Njegovo mišljenje se ni spremenilo, dokler ni spoznal gospoda na vozičku, ki mu je popolnoma spremenil svet. Fant je iz gospodovih napak in pripovedovanj dojel, da je imel srečo, saj bi bilo lahko še huje.

Na svet je začel gledati optimistično in začel hoditi na fizioterapijo, kjer se je navajal na svojo protezo. Njegovo privajanje na ta pripomoček je hitro potekalo in kmalu se je spet začel ukvarjati s športom. Da danes ne gleda na življenje kot na nesrečo, pa je »kriv« tudi gospodov stavek »Kjer je volja, tam je pot«, ki se je fantu vtisnil v spomin in si ga v težkih časih še vedno izreče.

Pri črtici Kostanj posebne sorte si konec lahko razlagamo kot optimističen ali pesimističen. Vse to je odvisno od nas samih, tako kot pri fantu, ki sem ga omenila zgoraj in je moral sam spremeniti pogled na življenje in svet, ker mu ga drugi ne bi mogli.

Nuša Frelj, 3. b

»Kdor je kdaj sedel pod tistim kostanjem, je bil mlad. Zaljubljeni so tam ljubili bolj prisrčno in bolj zvesto.« (Ivan Cankar, Kostanj posebne sorte)

Vsak ima kraj ali kotiček, kamor se zateče, ko je slabe volje ali pa potrebuje samo oddih. Zame je to narava, saj odmislim vse težave in probleme v šoli. Narava mene zelo pomiri in mi da potrebno energijo, ki jo potrebujem, še posebej za učenje. Po kratkem sprehodu v naravi se počutim veliko bolje in se lažje spopadam z vsemi stvarmi, ki se pripetijo v dnevu. Mislim, da vsak potrebuje malo časa zase, saj se moramo prej mi ustaviti, preden nas ustavi čas.

Monika Gorenc, 2. a

VESELA DOMOVINA, POZDRAVLJENA IZ VESELEGA SRCA

Že Cankar je poudarjal, kako pomembno je, da spoštujemo našo domovino. Danes je ogromno mladih, ki se ne zaveda, kako lepa je Slovenija in veliko jih želi oditi v tujino. Sama se iz leta v leto bolj zavedam v kako lepi deželi živim.

Jaz kot športnica zelo spoštujem slovenske športnike, ki za svoj uspeh dajo preprosto vse in na tekmovanjih zastopajo našo državo. Najlepši trenutki so, ko športniki stojijo na stopničkih in prepevajo slovensko himno. Vedno manj mladim se zdijo taki trenutki čarobni.

Žal nas večina premalo pozna Cankarja, ki je najpomembnejši slovenski pisatelj. Njegovega pomena se ne zavedamo in menim, da je zelo pomembno, da začnemo bolj širiti pomen slovenskih ustvarjalcev med ljudmi, da se njihov pomen ne bo razgubil.

Živa Staniša, 2. a

VESELA DOMOVINA

Pred 100 leti je Ivan Cankar zapisal: »Vesela domovina pozdravljena iz veselega srca.« takrat bi Slovenci za svojo domovino dali vse, celo svoje življenje. Borili so se za slovensko ozemlje, za slovenski jezik. Ponosni so bili na svoj narod in na svojo domovino. Kaj pa ti? Imaš rad svojo domovino? Si ponosen, da si Slovenec? Dandanes se sploh ne zavedamo, kaj je za nas domovina. Daje nam dom, varnost, možnost izobrazbe in nam daje možnosti za srečno življenje. **Bodimo hvaležni in pozdravimo domovino z veseljem srcom.**

Tjaša Vrtin, 2. a

KDO JE DANES BOGAT?

»Neprijetno je, če nima človek kruha... toda vznemirja me mnogo bolj to strašno duševno uboštvo...«. To je zapisal Cankar v svojem Epilogu in moram reči, da se z njegovimi besedami kar strinjam.

Pogosto se vprašam, kaj je bogastvo in kdo je tisti, ki je bogat. V današnjem svetu, kjer prevladuje materializem, bi večina ljudi odgovorila, da je bogat tisti, ki ima veliko denarja, dober avto, veliko hišo z bazenom in cel kup materialnih dobrin.

Kdo pa je v resnici bogat? **In kaj je razlika med človekom, ki je bogat in človekom, ki je resnično bogat? Ali sploh je razlika?** In koliko ljudi jo opazi?

Živimo v potrošniški družbi, kjer je navada, da ljudje svojo praznino v srcu polnijo z nakupovanjem. Če imaš denar, lahko danes kupiš skoraj vse. Redke so stvari, ki jih ne moreš kupiti, vendar zaenkrat še obstajajo.

Verjetno ste že slišali rek, ki pravi, da z denarjem ne moreš kupiti sreče. Vendar pa sreča po mojem mnenju ni edina, ki je ne moreš kupiti. Seveda ne moreš kupiti nobenega čustva, pa naj bo dobro ali slabo. Poleg tega pa ne moreš kupiti tudi vseh lepih trenutkov, ki si jih zamudil, ko si delal, da si zaslužil denar in si vsaj navidezno bogat. Moje mnenje je, da obstajata dve vrsti bogatih ljudi. Eni so ljudje, ki so bogati v materialnem smislu, se pravi, da imajo veliko denarja in stvari, s katerimi zadovoljujejo svoje potrebe. Te ljudi tudi ostali vidijo kot bogataše in pogosto jim to zavidajo. Ne vidijo pa, da tem bogatim ljudem ni nikoli dovolj. Vedno znova in znova kupujejo stvari, običajno z namenom, da bi dosegli srečo. Vendar pa je njihova sreča le začasna. Lahko bi rekli, da je to bolj veselje kot sreča. Z vsakim nakupom pride in kmalu po njem zbledi, zato ga morajo večno obnavljati. Če pa ga želijo obnoviti, potrebujejo denar, ki ga zaslužijo z delom. Tako zapadejo v začarani krog potrošniške družbe, ki ji nikoli ni dovolj. Žalostno je, da je takih ljudi vedno več.

Drugi bogati ljudje, ki pa so zame resnično bogati, so tisti, ki imajo v duši mir. Ti ljudje lahko dosežejo tudi srečo, ne le veselja, saj človek, ki išče zapolnitev svoje duševne praznine v materialnih dobrinah, ne bo nikoli srečen. Ti ljudje živijo življenje bolj polno, bolj ga čutijo, se ga zavedajo in ga spoštujejo. Zame so to resnično bogati ljudje. **Menim, da bi moral vsak človek živeti polno življenje, si upal tvegati in ustvarjal spomine, saj na koncu ti ostanejo le še spomini in tega ti ne more vzeti nihče. Tako si večno bogat.**

Lejla Majkić, 2. a

OCENA PREDSTAVE POHUJŠANJE V DOLINI ŠENTFLORJANSKI

V torek, 30. februarja, smo si v izvedbi SNG Drame Ljubljana, Mestnega gledališča ljubljanskega in Cankarjevega doma dijaki četrtil letnikov naše šole ogledali Cankarjevo dramo z naslovom Pohujšanje v dolini šentflorjanski.

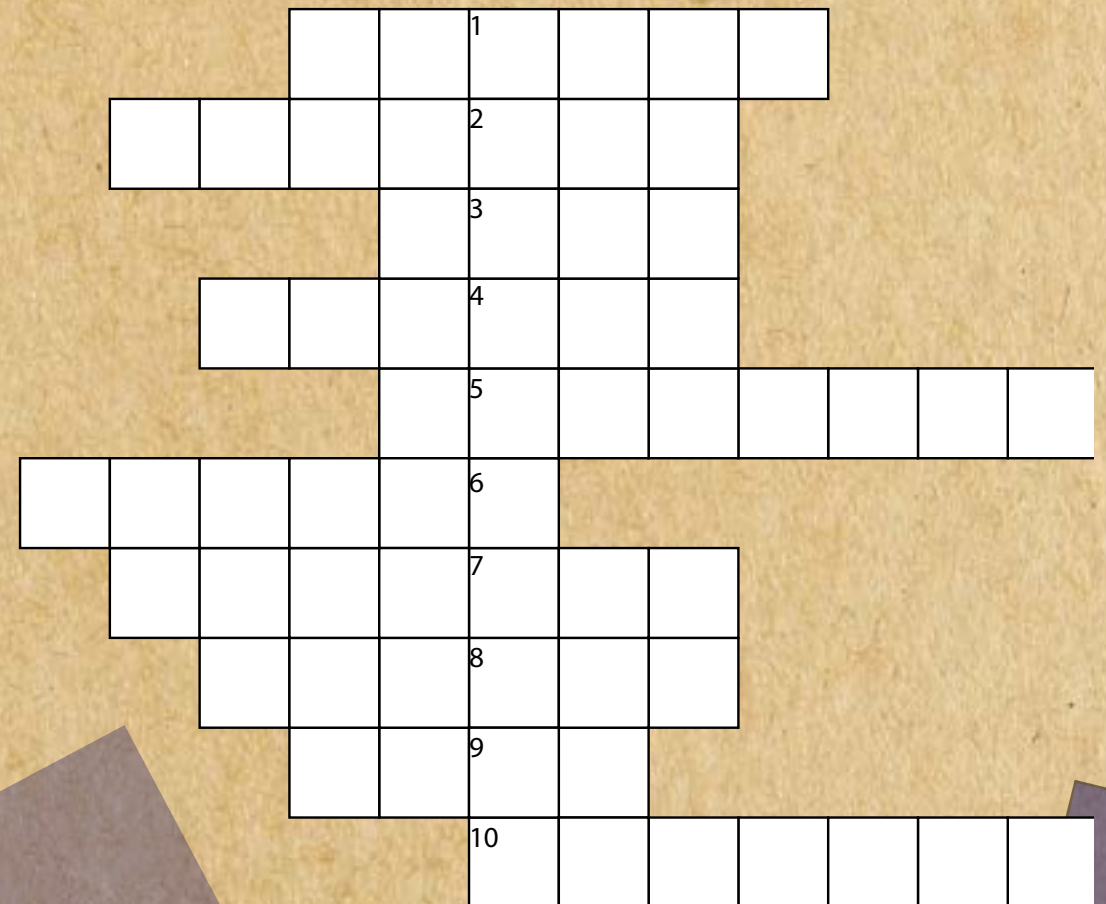
Prikazana je bila na zelo zanimiv in poseben način, saj so uporabljali različne zvočne in barvne elemente, ki so pritegnili veliko naše pozornosti. Samo vsebino so uprizorili z nekaj razlikami od Cankarjevega originala, a še vedno so obdržali glavno sporočilo drame. Tudi igralci so odlično odigrali svoje vloge. Največ pozornosti je pritegnila Jacinta, saj je poleg igranja tudi plesala in uporabljala zahtevne in nenavadne gibe.

Scena je bila skromna, a v celoti izkoriščena in primerno postavljena glede na zgodbo. Na začetku so z vrha spustili ograjo, ki je predstavljala vhod v samo dolino. V ozadju so se vrtele animacije, najprej vode, nato pa tudi direktne posnetke z odra. Na tleh je bila zemlja, ki je prišla najbolj do izraza v tistem delu, ko so izkopavali denar. V enem prizoru pa so se tla še vrtela. Tudi večina kostumov se je ustrezno vklopila v sam dogajalni čas. Predstava je kljub zahtevnejši tematiki zanimiva in vredna ogleda.

Nina Šunjerga, 4. d

RAZVEDRILO

1. Kraj Cankarjevega rojstva
2. Literarno obdobje, ki mu pripada Cankar
3. Cankarjev prijatelj, kateremu je posvečen drevored v Novem mestu
4. Beseda, s katero je pogosto označeval Slovence
5. Mesec Cankarjeve smrti
6. Priimek zadnjega igralca župnika v odrski uprizoritvi Hlapcev (Drama Lj.)
7. Kakšna je židana ruta (simbol na klancu)
8. Ime ljubljanskega hriba, kjer je ustvarjal
9. Mesec Cankarjevega rojstva
10. Naslov Cankarjeve prve pesniške zbirke

Delavnice

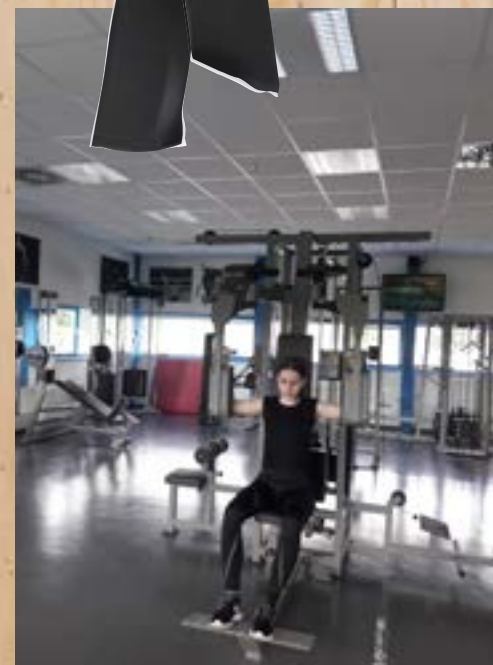
Podjetništvo

Dijaki programa medijski tehnik smo razvijali svoje podjetniške sposobnosti. Pri tem so nam pomagali moderator Matej Delakorda ter mladi podjetniki Saša Gorše, Matej Marinko, Dejan Kernc, Silvija Špehar in Primož Mihelič. V skupinah so se porodile zanimive ideje, na primer: kako v učni načrt vnesti več praktičnega dela, kako osnovnošolcem omogočiti čim boljše poznavanje srednješolskih programov, kako spodbujati posameznike, kako starše soočiti z dejstvom, da njihov otrok v šoli ni uspešen, kako lažje nanašati maslo na kruh, kako pomagati glasbenim in likovnim talentom, da se izobražujejo in predstavijo, kako s spletno aplikacijo izbrati pravo fakulteto

Gibanje je življenje

Vdelavnici Gibanje je življenje in življenje je gibanje smo ozavestili pomen gibanja za zdravje telesa in duha. Redna telesna vadba krepi spomin in pripomore k boljšemu učenju, ima pa tudi antidepresiven učinek. Da so se v naših možganih sproščali endorfini (kemične snovi v možganih, ki spodbujajo razpoloženje, zdravje in optimizem), smo poskrbeli z vadbo v Panter Gymu.

Ragov log

Dijaki v delavnici Ragov log smo se najprej sprehodili po gozdni učni poti z namenom, da pospravimo stvari, ki tja ne sodijo. Ugotovili smo, da komunalni delavci lepo skrbijo za čistočo v gozdu. Mi smo se osredotočili predvsem na steklovino, ki še leži po gozdu. Akcijo smo sklenili z igrami na loki ob Krki.

Joga

Na delavnici joge smo dijaki spoznali osnovne tehnike. Začeli smo z vajo "pozdrav soncu", naredili vaje asane oz. telesne položaje, s katerimi vplivamo na razgibanost telesa. Naučili smo se tudi pravilnega »jogijskega« dihanja.

Ponosni na slovensčino

Naslov delavnice je bil Ponosni na slovensčino, ker sem želela, da se pogovarjamo o problemih slovenščine – ali je še aktualna ali ni. Izhajali smo iz člankov, objavljenih v različnih medijih. Vsak dijak, ki pride na okroglo mizo, prebere en članek, predstavi tematiko in potem postavi tudi vprašanje. Debata se je dobro razvila, od tematike se nismo odmikali. Veseli me, da imajo mladi še vedno radi slovensčino in razmišljajo podobno kot profesorji, vidijo iste probleme v družbi.

Slavka Breznikar, prof.

Ustvarjamo mandale

Udeleženca delavnice Ustvarjamo mandale sta zadovoljna povedala:

«Delavnice sem se udeležil, ker bi se rad duševno sprostil.»
Andraž Logar, 2. c

«Sodeloval sem, ker imam slabo razvito motoriko.»
Luka Pucelj Hrovat, 2. c

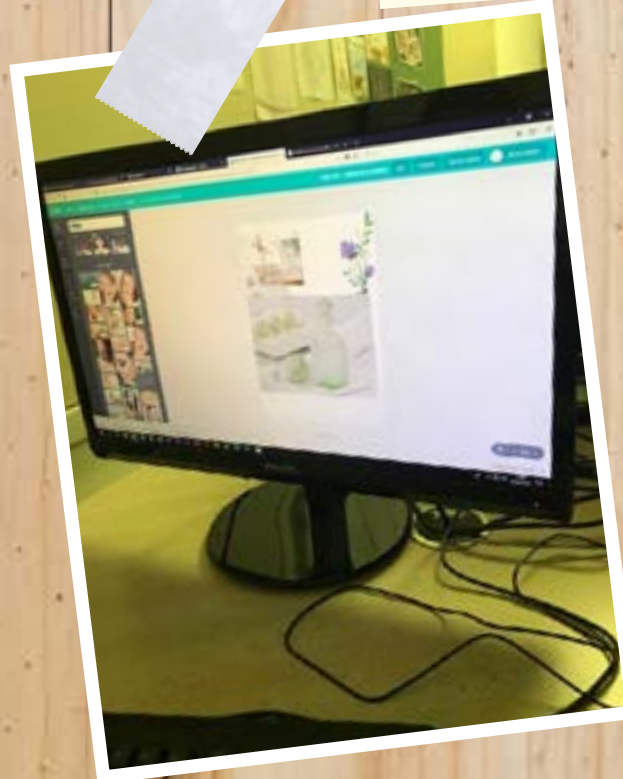
Izdelovanje mozaikov

V umetniški delavnici izdelovanja mozaikov smo dijaki v sproščenem vzdušju razmišljali o motivih in realizaciji mozaikov. Naredili smo motiv drevesa življenja in deklice, ki riše ornament. Pogovarjali smo se o oblikah, barvnih kombinacijah in harmoniji v mozaikih. Na steno na notranjem dvorišču šole smo naredili tri mozaike.

Zgodboris

Dijaki smo se v delavnici Tiskani oglas na osnovi zgodborisa poistovetili z delom medijskega tehnika. Najprej smo se seznanili z zgodborisom in izdelali lastnega, ki je osnova snemanja reklamnega video oglasa. Nato smo nadaljevali z izdelavo tiskovin. Izpod naših prstov in miške so nastali zanimivi logotipi, vizitke, reklamni letaki na temo naravne kozmetike (mila, kreme za obraz), s katerimi bi pritegnili stranke k nakupu izdelkov lastnega namišljenega podjetja. Izvedeli smo, kako so tiskovine pomembne za promocijo. Dobili smo tudi dobro idejo za koristno zapolnitev prostega časa.

Francoščina

Dijaki in dijakinje smo se na delavnici Francoščina za pokušino na zabaven način učili čistih osnov tega lepega jezika: kako se predstavimo, pozdravimo, črkujemo svoja imena, številke; spoznali smo tudi nekaj tipičnih stvari za Francijo in njeno kulinariko. Dobesedno smo si lomili jezike ob izgovarjavi francoskega »R« in štirih nosnikov. Lažje je šlo našim jezikom ob degustaciji francoskih rogljičev »croissant«. Manjkal je le znameniti »champagne«, ampak tudi »jus d'orange« je bil čisto v redu. Na koncu smo se vsi strinjali: «Le français est difficile!»

Španščina

V okviru Veselega projekta smo v goste povabili študentko Marivi Jimenez Roldan iz Malage v Španiji. Marivi trenutno biva v Novem mestu, kjer v sklopu izmenjave Erasmus+ opravlja praktično izobraževanje v eni od turističnih agencij.

Z Marivi smo se sprehodili po Španiji in njenih pokrajinah, predstavila nam je rodno Malago, od koder prihaja tudi slavni španski slikar Pablo Picasso. Spoznali smo nekaj uporabnih besed in izrazov in se naučili, kako se predstavimo v španščini. Ob zaključku prijetnega druženja smo prisluhnili tudi španski glasbi in skupaj zapeli.

Salzburg

Petinštirideset dijakov ekonomske gimnazije in ekonomskega tehnika se je udeležilo strokovne ekskurzije v Salzburg in München. Prvi dan smo si ogledali znamenitosti Salzburga, Redbullhanger 7 in popoldne še znamenitosti Münchna. Drugi dan smo obiskali BMW, se povzpeli na olimpijski stolp in si ogledali Allianz areno.

Čokoladnica Zotter in Gradec

V okviru projekta Za nas ni meja smo lahko v čokoladnici Zotter izbirali in okušali več kot 180 vrst čokolade, si ogledali mesto Gradec z vsemi znamenitostmi in domov prišli z lepimi vtisi in polnimi vrečkami čokoladic.

UREDNIŠTVO

UREDNIŠKI ODBOR

Maruša Brezar, Klavdija Gregorčič, Katja Udovč

OBLIKOVANJE

Tjaša Klobučar, Petra Hrovatič

MENTORICE

Josipa Lajkovič, Martina Kočevar, Marica Ramovš

EKONOMSKA ŠOLA NOVO MESTO, šolsko leto 2017/18

